

Dispozitivul

- 1) Articolul 267 al treilea paragraf TFUE trebuie interpretat în sensul că o instanță ale cărei decizii sunt supuse unei căi de atac de drept intern nu poate fi considerată drept instanță de ultim grad în cazurile în care recursul formulat împotriva unei decizii a acestei instanțe nu a fost examinat ca urmare a renunțării recurentului la recurs.
- 2) Nu este necesar să se răspundă la a doua întrebare.
- 3) Articolul 267 al treilea paragraf TFUE trebuie interpretat în sensul că o instanță de ultim grad se poate abține să adreseze o întrebare preliminară Curții atunci când un recurs este respins pentru motive de inadmisibilitate care țin de procedura în fața acestei instanțe, sub rezerva respectării principiilor echivalenței și efectivității.

⁽¹⁾ JO C 136, 18.4.2016.

Hotărârea Curții (Camera a șasea) din 16 martie 2017 (cerere de decizie preliminară formulată de Augstākā tiesa – Letonia) – Valsts ieņēmumu dienests/„Veloserviss” SIA

(Cauza C-47/16) ⁽¹⁾

[Trimiterea preliminară — Uniunea vamală — Codul vamal comunitar — Articolul 220 alineatul (2) litera (b) — Recuperare ulterioară a taxelor la import — Încredere legitimă — Condiții de aplicare — Eroare din partea autorităților vamale — Obligația importatorului de a acționa cu bună-credință și de a verifica împrejurările eliberării certificatului de origine tip A — Mijloace de probă — Raportul Oficiului European de Luptă Antifraudă (OLAF)]

(2017/C 151/15)

Limba de procedură: letona

Instanța de trimitere

Augstākā tiesa

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Valsts ieņēmumu dienests

Pârâtă: „Veloserviss” SIA

Dispozitivul

- 1) Articolul 220 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2700/2000 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 noiembrie 2000, trebuie interpretat în sensul că un importator nu poate invoca o încredere legitimă, în temeiul acestei dispoziții, pentru a se opune înscrierii ulterioare în evidența contabilă a taxelor la import, susținând buna sa credință, decât dacă sunt întrunite trei condiții cumulative. Este necesar, mai întâi, ca aceste taxe să nu fi fost percepute ca urmare a unei erori a autorităților competente înseși, apoi, ca această eroare să fie de asemenea natură încât nu ar fi putut fi detectată în condiții rezonabile de un debitor de bună-credință și, în sfârșit, ca acesta să fi respectat toate dispozițiile în vigoare în ceea ce privește declarația sa vamală. O astfel de încredere legitimă lipsește în special atunci când, deși avea motive întemeiate să se îndoiască de exactitatea unui certificat de origine tip A, un importator nu s-a informat, în cea mai mare măsură posibilă, cu privire la împrejurările eliberării acestui certificat pentru a verifica dacă aceste îndoieli erau justificate. O asemenea obligație nu semnifică însă că un importator este obligat, în general, să verifice în mod sistematic împrejurările eliberării de către autoritățile vamale ale statului exportator a unui certificat de origine tip A. Revine instanței de trimitere sarcina de a aprecia, ținând seama de ansamblul elementelor concrete ale litigiului principal, dacă aceste trei condiții sunt întrunite în speță.

- 2) Articolul 220 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 2913/92, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 2700/2000, trebuie interpretat în sensul că, într-o cauză precum cea în discuție în litigiul principal, se poate deduce din informațiile conținute într-un raport al Oficiului European de Luptă Antifraudă (OLAF) că un importator nu este îndreptățit să se prevaleze de o încredere legitimă, în temeiul acestei dispoziții, pentru a se opune înscrierii ulterioare în evidența contabilă a taxelor la import. În măsura însă în care un astfel de raport nu ar conține decât o descriere generală a situației în cauză, aspect a cărui verificare revine instanței naționale, acesta nu poate fi suficient prin el însuși pentru a demonstra corespunzător cerințelor legale că aceste condiții sunt efectiv îndeplinite sub toate aspectele, în special în ceea ce privește comportamentul relevant al exportatorului. În astfel de împrejurări, revine, în principiu, autorităților vamale ale statului importator sarcina de a face dovada, prin intermediul unor elemente de probă suplimentare, că eliberarea de către autoritățile vamale ale statului exportator a unui certificat de origine tip A incorrect este imputabilă prezentării inexacte a faptelor de către exportator. Cu toate acestea, atunci când autoritățile vamale ale statului importator se află în imposibilitatea de a face dovada menționată, îi revine, dacă este cazul, importatorului, sarcina de a dovedi că certificatul menționat se bazează pe prezentarea corectă a faptelor de către exportator.

⁽¹⁾ JO C 111, 29.3.2016.

Hotărârea Curții (Camera a opta) din 16 martie 2017 (cerere de decizie preliminară formulată de Handelsgericht Wien – Austria) – Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger registrierte Genossenschaft mbH (AKM)/Zürs.net Betriebs GmbH

(Cauza C-138/16) ⁽¹⁾

[Trimitere preliminară — Proprietate intelectuală — Dreptul de autor și drepturile conexe în societatea informațională — Directiva 2001/29/CE — Dreptul de comunicare publică a operelor — Articolul 3 alineatul (1) — Excepții și limitări — Articolul 5 alineatul (3) litera (o) — Difuzarea programelor de televiziune printr-o rețea locală de cablu — Reglementare națională care prevede excepții pentru instalațiile care permit accesul a cel mult 500 de utilizatori abonați, precum și pentru retransmisia programelor radiodifuziunii publice pe teritoriul național]

(2017/C 151/16)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Handelsgericht Wien

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger registrierte Genossenschaft mbH (AKM)

Pârâtă: Zürs.net Betriebs GmbH

Dispozitivul

Articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională și articolul 11 bis din Convenția de la Berna pentru protecția operelor literare și artistice din 9 septembrie 1886, în versiunea care rezultă din Actul de la Paris din 24 iulie 1971, astfel cum a fost modificată la 28 septembrie 1979, trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei legislații naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care implică faptul că nu este supusă cerinței de a obține autorizația autorului, în temeiul dreptului exclusiv de comunicare publică, o transmisie concomitentă, completă și nemodificată a unor programe radiodifuzate ale organismului național de radiodifuziune, cu ajutorul cablurilor, pe teritoriul național, cu condiția ca aceasta să constituie o simplă modalitate tehnică de comunicare și să fi fost luată în considerare de autorul operei atunci când a autorizat comunicarea inițială, aspect a cărui verificare îi revine instanței de trimitere.